

Призгав мѣ родника,
Кѣдѣ е нашиятъ поетъ,
И на кѣдѣ замкнѣ?

Клисарѣвъ удрѣ да рече:
Подъ мраморъ тукъ студентъ
Намѣри си пристанище
Кловецътъ изнуренъй.....

Тамъ подъ високаѣ липа
Азъ често го намѣрвахъ,
Съ мелодияѣ на скърѣѣѣѣ,
Съ плачевнаѣ му лира.....

Въ часътъ му даже на скърѣѣѣѣ
Не бѣ му друго жално,
Родина умирающа
Отлакваше печално!.....

Озъ млада още кръшка връсѣѣ
Обикнѣлъ бѣ народа;
Понесѣлъ бѣше свойтъ кръстъ
За правда, за свобода.....

Но на земляѣ не можѣ
Той никакъ да ги види;
Обзрѣлъ очи кѣмъ ~~тѣ~~ небе
И тамъ отиде.....